

Antipizminice

De la 22 de ani am avut mereu masina. Masini autohtone si de culoare alba. Le-am luat albe caci se vad mai usor in circulatie si se incing mai putin vara. Mediul romanesc le-a suportat fara probleme: nimeni nu le-a zgariat, asa ca sa-mi fie invatarura de minte ca eu am masina iar el, cel care trece pe langa ea, nu are asa ceva.

De curand, am facut “imprudenta” sa cumpar o masina de import frumoasa, desi nu e “de fite”. In plus nu este alba (banala) ci iese in evidenta printr-o frumoasa culoare albastra, stralucitoare. M-am facut astfel remarcat si chiar admirat de multe persoane. Am “iesit in fata” dupa cum se spune. In acest moment al povestirii cred ca deja multi au anticipat ce s-a intamplat: m-am trezit cu mai multe zgarieturi trase “mestesugit” in mai multe runde, de-a lungul portierelor. De, asa-mi trebuie daca “am iesit in fata” in mediul nostru. Se stie ca la noi functioneaza o patologie sociala de tipul “sa moara capra vacinului daca eu nu am capra ca a lui”.

Cel care mi-a acordat privilegiul si mi-a facut bucuria sa ma considere prietenul sau, timp de peste 30 de ani - de curand disparut prematur dintre noi, Dan Gabriel Manoleli - a avut nenumarate “zgarieturi” pentru tot ceea ce ctorea cu un talent inimitabil. De fiecare data, « rezolva » problema recomandandu-le retoric “zgarietorilor” sa ia “antipizminice”. Pentru cei mai putin cunoscatori intr-ale limbii romane, “pizma” inseamna “invidie”. N-ar fi minunat ca de cate ori, un confrate de-al nostru “iese in fata” cu o realizare mai deosebita, sa se dea preventiv cu prafuri “antipizminice”?

Din 1990 am votat mereu aceeasi conducere a departamentului din care fac parte, pentru ca, la inceput, s-a construit ceva promitator si chiar am produs absolventi de succes, inclusiv in vest. O data cu trecerea anilor insa, situatia s-a degradat. Avand o opinie proprie cu privire la sansele de revenire la calitatea atinsa alta data, la alegerile precedente am facut “imprudenta” se candidez la conducerea departamentului. Dupa alegeri am aflat ca studentii s-au organizat si au semant o hartie de sustinere a candidaturii mele, desi ei – conform legii, nu au niciun cuvânt in aceasta privinta. (Ce sa-i faci, la noi opinia beneficiarului nu are nicio importanta. I se poate oferi orice si oricum.) In plus, am adus in Romania tehnica de ultima ora pentru cresterea performantelor minte-corp, bio-neurofeedback-ul, pe care am si aplicat-o cu succes, aparent miraculos, catorva voluntari. Ba, mai mult, am devenit coautor al “bibliei” mondiale a neurofeedback-ului, publicata de cea mai prestigioasa editura de stiinta din lume, editura ELSVIER. Am mai publicat si o carte in care, am prezentat¹ realizari, in special in vest, ale unor fosti studenti, bazate pe formatia in biostatistica, informatica, ecologie numerica si modelare primita de la mine si chiar marturii ale unora dintre acestia (in conditiile in care nu au de obtinut niciun avantaj din partea mea). “Iesind astfel in fata” era “normal” sa ma trezesc “zgariat”: in norma mea didactica au aparut “probleme critice”² (a se citi create artificial, irrational, discretionar si, in final, iresponsabil).

E clar, totul se intampla pentru ca nu s-a dat cu “antipizminice”.

Lucrurile n-ar fi grave, daca ar fi doar o simpla sicana impotriva mea. Din pacate insa, consecintele sunt cu mult mai serioase: sunt amenintate pregatirea si viitorul studentilor precum si prestigiul universitatii.

Nu credeam sa mai intalnesc vreodata in viata, atitudinea stupefianta a unei sotii care spunea sotului: « Daca ma superi, bat copilul! ».

*Noiembrie 2010
Liviu Dragomirescu*

¹ http://www.liviu-dragomirescu.ro/Eco_num/Eco_num_files/prefata.pdf

² <http://www.liviu-dragomirescu.ro/Studenti/Eco2-10/Eco2-10.htm>, <http://www.liviu-dragomirescu.ro/Studenti/Eco1-10/Eco1-10.html>